

Sosialt prosjekt i Peru i juni 2007

Mens noen mennesker bare tenker på å tjene penger, så finnes det andre som har som sitt eneste ønske å overleve. Noen svenske ungdommer har vært i Cañete i Peru, for å gjennomføre et prosjekt som Utbildningscentrum Trädlärkan startet.

08.10.2007

Hensikten med prosjektet var å bli kjent med ungdommers liv i Peru på nært hold og samtidig hjelpe kvinner

og barn til å få bedre levevilkår ved dialog og utdanning. Det vil være en gjensidig og berikende utveksling av erfaringer, noe som kommer til å bygge bro over fordommer og kulturelle hindringer.

Vi gjengir her et brev fra en av deltakerne.

Hei alle venner!

I juni ble min drøm til virkelighet, drømmen om å hjelpe fattige og hjelpetrengende mennesker. Gud hørte mine bønner og dette store ønsket ble oppfylt. Jeg fikk mulighet til å delta i et frivillighetsprosjekt i Peru, takket være noen medlemmer i Opus Dei. Medlemmene i Opus Dei er katolikker som prøver å finne Jesus i hverdagslivet. De arbeider og noen lever i sølibat og andre gifter seg. I det prosjektet de organiserte var alle som ville være med velkommen. Siden min drøm var, som jeg allerede har fortalt, å hjelpe fattige

menneker, kunne ingen hindre meg i å delta. Jeg tok straks kontakt med lederne og begynte å gå på møtene de hadde hver uke. På møtene pleide en av lederne delta og tre andre jenter på min alder, 17-18 år gamle. På møtene snakket vi om det arbeidet vi skulle gjøre i Peru og hvordan vi skulle skaffe penger til reisen. Å fly fra Sverige, der vi alle bor, til Peru, ville koste mange penger. Vi begynte med å lete på internett etter forskjellige stipender vi kunne søke på. Dessverre fikk vi ingen svar da vi kontaktet disse websidene, så da slo vi våre kloke hoder sammen for å finne ut hvordan vi kunne tjene penger. Vi begynte å selge hjemmebakke kaker i menighetssalen etter søndagsmessen. Langsamt men sikkert fikk vi skaffet ikke hele, men nesten hele summen vi trengte. Selve billettene til Peru ble betalt av en venn av en av prosjektlederne. Vi hadde virkelig hellet med oss.

Dagene gikk og plutselig var det 14. juni. Fylt av spenning sto vi og ventet på flyet som skulle komme og ta oss til det etterlengtede landet. Det tok oss en og en halv dag å fly dit. Da vi kom frem ble vi først sjokkerte.

Landet var fattig. Havet, fjellene og naturen var svært vakre, men det var veldig skittent og støvete overalt.

Det gjorde at alt virket mindre pent.

Jeg tenkte ofte på, og sa til meg selv, at mitt liv hadde vært heldig.

Spørsmål som "Hvorfor har vi i Sverige det så bra og ikke dem?" streifet mine tanker. Jeg ble fylt av takknemlighet.

Vårt frivillighetsprosjekt startet og arbeidet vårt besto i å forsøke å forbedre de leveforhold som menneskene i landsbyene hadde. Vi tilbrakte mye tid i en skolebygning som tidligere var blitt reparert av andre frivillige. Arbeidet vårt besto i å utbedre skolebygningen så vi laget et betongfundament til lekeplassen

deres. Deretter malte vi veggene og dekorerte dem med malte dinosaurer og andre koselige dyr. Dette arbeidet vi med på formiddagene. Så gikk vi hjem, spiste lunsj og gikk tilbake. Om ettermiddagene ga vi barna engelsktimer. Vi lærte dem også en del om hygiene, for eksempel hvordan man pusser tenner og hvordan man gjør rent. Fra et apotek i Sverige hadde vi fått med oss tannbørster som vi ga til barna. Bare det å se på barna og bli møtt av deres glade smil var ubeskrivelig.

Menneskene i Peru var ikke slik jeg hadde forventet at de skulle være, langt derfra. De var veldig hyggelige og imøtekommende. Jeg hadde ventet at de ville fryse oss ut og at de ikke ville at disse ”rike bortskjemte menneskene” skulle hjelpe dem. Men iblant bringer livet med seg overraskelser. De var veldig hyggelige.

De femten dagene vi hadde planlagt å være der gikk mot slutten og tiden kom for å dra hjem. Vi syntes alle at det var trist, men vi visste at det vi hadde sett og lært på turen ville leve videre i våre hjerter for alltid.

Når jeg nå ser tilbake på det vi gjorde der og det faktum at vi reiste dit, virker alt utrolig. Jeg opplevde det så fantastisk at jeg ikke kan fatte det. Det er noe veldig spesielt å vite og få oppleve hvordan ens drøm blir virkelighet. Og dessuten en uvanlig drøm. Jeg tror at nå for tiden drømmer de fleste om en gang å bli rike og berømte. Da jeg først fortalte mine venner og bekjente at jeg skulle reise til Peru, var deres første spørsmål: "Skal du til Machu Picchu?" Og svaret mitt var alltid: "Nei, det har jeg faktisk ikke tenkt på... jeg skal gjøre noe mye bedre!"

Menneskene der, de har så lite, i det minste når det gjelder materielle

ting, men de gir så mye kjærlighet. Det er utrolig. Vi burde virkelig lære av dem for de er de beste eksempler. Det spiller ingen rolle hvor fattige de er, jeg tror at de er enda mer fornøyd med livet enn vi er. I Europa og i andre rike land er vi alle så gjerrige, vi bare streber etter å ha mer og bedre. Alle tro at livet går ut på å ha mange penger, men slik er det ikke. I fattige land som Peru vet menneskene hva livet egentlig dreier seg om. De vet at det viktige er tro, håp og kjærlighet og at dersom de ikke innser det, ville de aldri kunne takle å leve så fattig. En manns arbeid i Peru kan bestå i å vokte innhøstningen, i brennende hete og skitne omgivelser. Jeg blir trist på deres vegne. Det er urettferdig, men til syvende og sist er det eneste vi kan være sikre på at vi bør sette pris på det vi har og takke Gud.

Takket være dette prosjektet tror jeg at jeg har blitt et bedre menneske; en

person som ikke lenger tar alt for gitt
og som prøver å være mer
takknemlig og mindre grådig. Men
det er også lett å bli frustrert over
forholdene hos oss, at ikke alle
innser at alle mennesker er like mye
verd. Takket være dette prosjektet
har jeg fått en annen drøm, en drøm
om en dag å bli politiker, for å gjøre
noe med urettferdigheten i verden.

Carol, 17 år

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
sosialt-prosjekt-i-peru-i-juni-2007/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/sosialt-prosjekt-i-peru-i-juni-2007/)
(20.08.2025)